

Mezősi Miklós

Kedv és Arany

Kedves aranyhajú lány

Kedves aranyhajú zöld-csoda lány csupa kedv a te arcod
 szép szirmú szemed és az arany mosolyod ragyogása
 édes a gondolat édes a szó édes nevetésed
 rajta bocsánat a bánatom ártani én nem akarnék
 azt hiszem én nem tévedek ebben s bízva remélem
 szép-aranyos mosolyod nem lobban tőle haragra

Álmában pihen a szív

leány e percben alszol már talán
 kiről miről s mi helyről álmodol
 nem tudja egyikünk se hisz miránk
 lehullt az éj s a szív halkan dobol
 ilyenkor mit gondolhat éj szakán
 a szív mi halk pihen de kóborol
 vesztég maradni nem maradhat ám
 álmokedves az álmom rád hajol
 az éj sötétje már hajadnak sátorán
 szétterül miként paplan redője rád omol
 tested átkarolja és bevonja szép puhán
 pillád remeg biztos csak álmodol
 elárulom hogy én meg azt latolgom
 hol találkozik holnap tekintetünk
 mi lesz mit mondok én azt nem tudom
 és hogyan lesz majd akkor velünk
 egyet tudok: feléd gurítom én dalom
 mosolyt orcádra gödröcskével ültetünk
 mit tőlem kérsz én azt neked mind átadom
 s akkor foszlik majd rosszkedvünk-telünk

Kedv és zavar

Zavart keltek megint de kedvet én
hozzád eresztem én e költeményt
rajta száguld véle vágat el feléd
kedv és zavar mit benned keltek én
zavart keltek megint de boldogot
boldogtalanságod hagyd magad mögött
szégyent és megbánásod elfeledd
és szép okos mosollyal nézz fejedből
(nehogy nehogy már pont fordítva tedd)
kedv és talán nem kis zavar megfér
bennem mi tőled s általad kikél
én dédelgetve ápolom magamban ezt
és jó mert édes és borzongató-szeles
édes vagy és helyes Szmeraldine és ragyogsz
édes szemed nevet s te mosolyogsz
mosoly vagy tán egészen Eszmeraldine
szád orcád és szemed sőt homlokod
tüdőd szíved sőt szép szemed mögött
velőd (nem ráz velőt és nem sikolt)
mind mosolyban élne és virulna ha
– ha? hogyha? – hogyha azt mit érzel
dédelgetnéd-ápolnád tenmagadban
zavart mi kél bátran háritva és fogadva
ezért költöttem én e verseket neked
hogy tudd mi végre (s miért nem) születtem:
boldoggá tenni (s nem boldogtalanná)
azt ki legbelül nevet okos meg mosolyog
remélem én hogy nem kél szívedben harag
zavart is annyit kelt csak épp amennyi kell
csupa kedv azért de nem zúr e zavar – talán

Arany-kedv

A pompa fénye az, mi lényeden
 áttör és ragyog részvételen.
 Derűt parancsol s kedvet énnekem
 e szép öröm, s megejt boldog telem.
 Mosoly-kedélyed nem fogy el soha:
 nemes vagy és előkelő a nők között,
 áldott legyen neved s a hely hova
 csak lépdelsz hóban, jégen, éjszakában,
 malaszttal teljes édes jó Szmeraldine!
 Isten anyjánál jobban szeretlek
 – őt nem láttam szemtől szembe, és a fényét
 áttörni lényén, sőt megejtőn lépni sem
 karba öltve jégen-hóban-éjen át velem.
 De téged láttalak! Sőt látlak én:
 mosoly-kedélyed fogyhatatlanabb,
 mint földi mély forrásból fölszökő patak
 az olvadó tavaszkor hogyha megszalad,
 s szenvedéllyel duzzad nyugtalan.
 Őszi pompa kél a szívben és derű,
 boldog-édes borzongás és tág terű
 részvételen-finom kedv és a fény
 rajong szemedből szép-kedves mosoly –
 orcádnak pírja most nem alkonyul.
 Ám a nap már réges-rég leszállt,
 sőt az éj is félig-meddig odábbállt –
 zárom versem, hogy tiéd lehessen.
 Fogadd szívedbe hát iparkodásom
 e nem szerény, de nem szerénytelen
 gyümölcsét – én érleltem ezt neked,
 sok és nagy és kedv-megszegetlen
 szeretettel.